Aventurile submarinului DOX

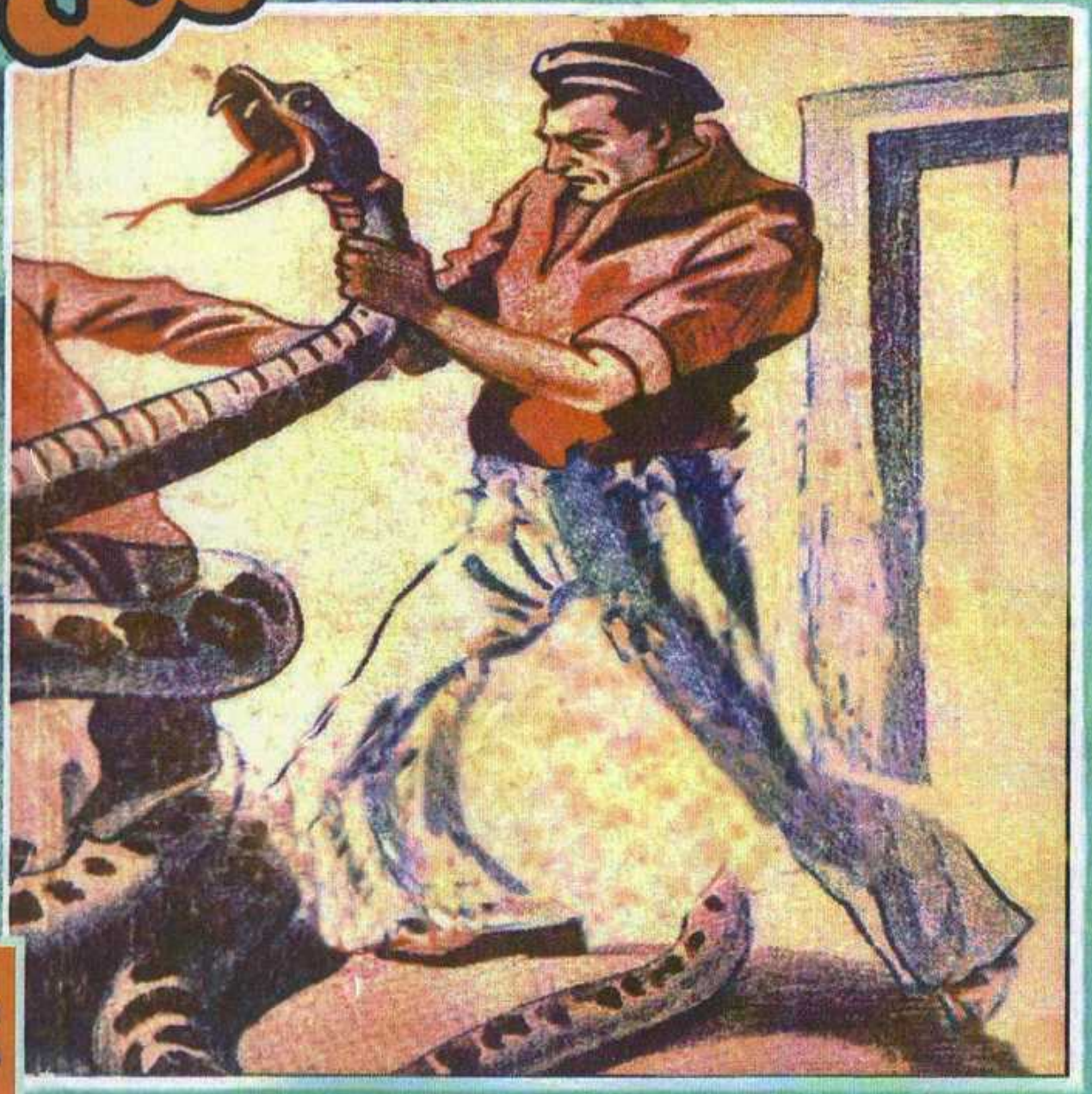

SERIE NOUĂ

132

Stafia bricului

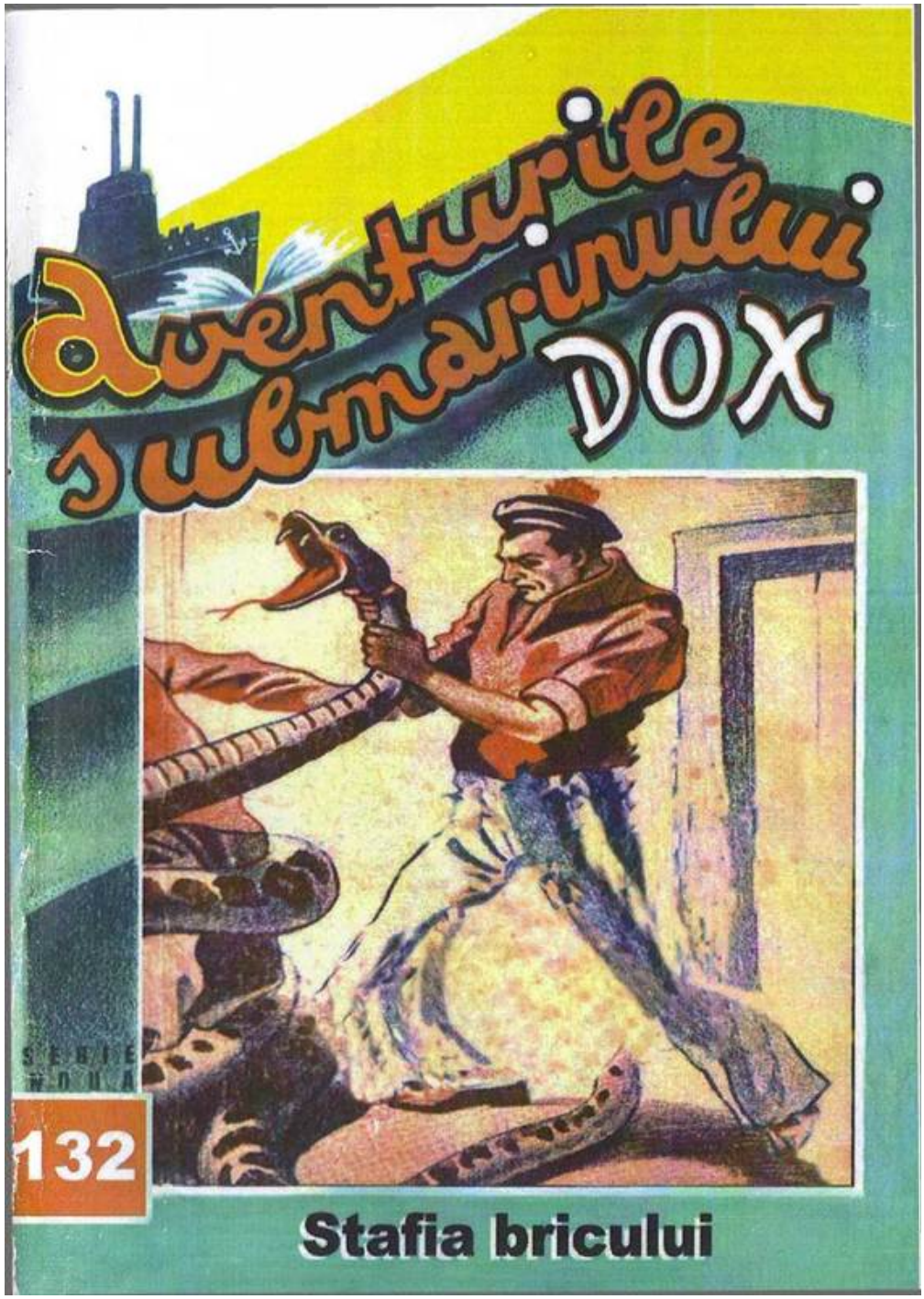
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
132
Stafia bricului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 132

STAFIA BRICULUI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
VASUL PĂRĂSIT

RRRRR… RRRR… ţârii telegraful. Căpitanul Farrow tresări speriat din somn şi puse mâna pe receptorul telefonic ce-l lega cu turnul submarinului. Petre, care se afla la cârma, îi spuse prin aparat că se ivise foarte aproape de ei un vas cu trei catarge, dar cu luminile stinse. Era, probabil, un vas de piraţi.

Uriaşul aştepta de la căpitanul său ordine.

— Rindow a fost înştiinţat? întrebă Farrow. Viu şi eu îndată sus să văd ce e cu vasul acela.

— Am înştiinţat şi pe domnul Rindow şi pe domnul George, domnule căpitan, îi aştept din moment în moment – răspunse Petre.

— Bine, vin numaidecât.

Şi căpitanul puse receptorul la loc, apoi începu să se îmbrace în grabă.

În câteva minute fu gata: urcă repede pe punte, unde găsi pe Rindow, primul ofiţer şi pe fiul său, George, care priveau prin ocheanele lor de noapte. Petre oprise submarinul şi arăta drept înainte. Căpitanul Farrow văzu acum desluşit un fel de lada mare, neagră, care plutea pe apă.

Când Rindow se uită şi el prin ochean, zise:

— Pare să fie un vas foarte ciudat, domnule căpitan. Nu se zăreşte nimeni pe punte. Un pirat nu e în nici un caz.

— Aşa cred şi eu, tata, adaugă George, care privea de asemenea prin ochean. Aş zice chiar ca echipajul a părăsit mai de mult vasul.

Submarinul se puse iar în mişcare şi, alunecând uşor pe unde, înaintă cu băgare de seamă spre vasul misterios. Căpitanul Farrow aştepta din clipa în clipă să zărească pe cineva pe puntea acestuia, dar deşi nu lăsa nici un moment ocheanul de la ochi, nu văzu pe nimeni.

Când submarinul fu numai la cincizeci de metri de el, Rindow se aşeză la cârmă cu gând să ocolească mai întâi odată vasul, înainte de a se apropia de tot. Se prea putea ca francezii să-i fi întins iar o cursă.

Acum, din apropiere, vasul părea un monstru ameninţător. Totuşi, pe bord domnea o ordine desăvârşită. Toate pânzele erau strânse cum trebuie, nici un odgon aruncat pe jos la întâmplare. Rindow îndreptă submarinul spre prora vasului şi tocmai vroia să cârmească – îl auzi însă pe George strigând agitat:

— Colo.. La proră s-a mişcat ceva. Am văzut lămurit o umbra neagră care a pierit cu iuţeala fulgerului.

Toate ocheanele fură îndată îndreptate într-acolo. Căpitanul Farrow crezu că fiului său i se păruse numai, căci nimic nu se mişca pe punte şi când Rindow înconjură mai departe vasul, nu zăriră nimic ce le-ar fi putut da de bănuit.

După vreo doua minute se aflau numai la trei metri de bricul misterios şi cum submarinul era mai jos, nu se putea vedea dincolo pe punte. De aceea Farrow dădu ordin să se lipească vasele unul de altul şi trimise, pe Petre să trezească din somn câţiva marinari ca să vie să cerceteze bricul.

Uriaşul dispăru numaidecât, în vreme ce Rindow apropiă submarinul de celălalt vas şi opri motoarele.

George pregătise un odgon pe care îl zvârli peste parapetul bricului şi legă amândouă vasele unul de altul, după ce se încredinţă din ochi ca nu se află într-adevăr nimeni pe punte. Tocmai sfârşise cu treaba asta, când veni Petre cu cinci camarazi şi trecură pe puntea bricului, urmaţi de căpitanul Farrow şi doctorul Bertram, pe când primul ofiţer Rindow rămase la cârma submarinului.

Farrow propuse să nu se răzleţească unul de altul, ca să cerceteze împreună bricul. De asemenea, sfătui pe George să n-o ia înainte – cum îi era obiceiul – până ce nu se va încredinţa dacă pe vasul misterios nu se află într-adevăr nimeni.

Tânărul ar fi fost mai bucuros să pornească singur, însoţit numai de Petre, bănuind că oricui ascunde vreo taină oarecare; îşi dădu seama însă că tatăl său avea dreptate.

Cercetară mai întâi puntea. După cum am mai spus, domnea pe dânsa o ordine desăvârşită. Căpitanul hotărî acum să ia la rând cabinele.

O scăriţă îngustă ducea înăuntrul vasului.

George cu Petre porniră să coboare cei dintâi. Aprinseră lămpile de buzunar şi păşiră cu băgare de seamă pe trepte, una câte una. Jos domnea o linişte ce te înfiora. Tânărul ajunse într-un gang îngust. Ştia cum sunt construite bricurile şi, după ce deschise uşile câtorva cabine şi lumină înăuntru, ajunse la cabina comandantului, în acelaşi timp cu tatăl său.

Nici aici nu era nimeni.

Căpitanul se duse dea dreptul la biroul din fund, cu gând să vadă dacă nu va găsi în el ceva interesant.

În sertarul de deasupra era registrul de bord, în care era trecuta poziţia vasului, care nu potrivea însă cu aceea de acum, dovadă ca bricul fusese împins în urmă încoace.

George scotoci apoi prin celelalte sertare. Într-unul din ele dădu de un caiet cu scoarţe negre care părea să fie jurnalul cu însemnări al căpitanului. Îl chema James Holten, de obârşie Englez. George citi peste umărul tatălui său, în acelaşi timp cu el, ce scria în jurnal pe ultimele pagini, apoi se priviră uimiţi.

Căpitanul James Holten se mira că de câteva zile echipajul său părea tulburat şi spunea ca pe bric s-ar fi ivit o fantomă. Îşi bătuse joc de ei, dar din zi în zi oamenii deveneau tot mai agitaţi şi ameninţau cu răscoala daca nu va lua măsuri. Până şi cei mai serioşi marinari susţineau că văzuseră de câteva ori stafia şi erau încredinţaţi că aceasta era un semn că vasul se va scufunda în curând.

Cu mare greutate izbutise să-i mai liniştească şi să împiedice răscoala. Se pusese el-însuşi la pândă şi zărise într-adevăr, într-o noapte, o făptură micuţă, care dispăru însă îndată ce îl văzu punând mâna pe revolver.

Dar nu numai „stafia” era pricina tulburării. Chiar şi în cală s-ar fi arătat un strigoi şi oamenii nu mai cutezau să intre acolo. Abia după mari străduinţe izbutise căpitanul să-i facă pe marinari să se ducă să scoată cele din urmă lăzi cu provizii.

Vru să se încredinţeze şi el ce poate să fie şi ceea ce văzu îl făcu să se înfioare.

Se petrecea pe vas ceva ce nu-şi putea lămuri.

Într-o noapte fu trezit brusc din somn de marinari şi silit să părăsească împreună cu ei bricul. Nu vroiau să-l lase singur pe bord, deoarece se temeau să nu i se întâmple cine ştie ce. Îl târâseră cu de-a sila în barca de salvare şi nici nu putea măcar să le facă vreo vină din asta – îi erau doar toţi credincioşi şi-l iubeau – dar nu era lucru curat la mijloc cu „stafiile” alea.

„În cală e într-adevăr un strigoi”, scria el. M-am încredinţat eu-însumi. Oamenii mei nu ştiu, din fericire, că am luat cu mine din Australia o ladă în care se află un cadavru. Nu s-ar fi învoit pentru nimic în lume să duc pe mort în ţara sa, căci marinarii sunt toţi foarte superstiţioşi.

„Am pus deci să se aducă lada pe vas fără ştirea lor. Când a început povestea cu stafia, m-am gândit numaidecât la mortul din cală şi am vegheat eu-însumi o noapte acolo. Stăteam chiar lângă ladă şi am auzit într-adevăr zgomot în ea, ca şi când mortul s-ar fi mişcat şi ar încerca să ridice capacul. Mi s-a făcut frică şi ani luat-o la fugă”.

Aci se sfârşeau însemnările căpitanului. Probabil că în noaptea următoare părăsise vasul cu oamenii săi. Uitase, se

vede, să-şi ia caietul cu el la plecare şi George, care nu credea în strigoi şi stafii, bănui că trebuie să fie altceva la mijloc.

Farrow făcu semn fiului sau să nu pomenească încă nimănui despre cele aflate. Îşi cunoştea oamenii şi ştia că nimic nu se răspândeşte mai lesne printre marinari ca superstiţiile şi nici unul n-ar mai fi rămas o clipă pe vasul părăsit.

— Să cercetăm mai întâi magazia? întrebă George pe tatăl său.

Acesta îi răspunse cu un zâmbet şi clipind din ochi cu înţeles.

În cabina căpitanului nu mai găsiră nimic important. Probabil că acesta îşi luase lucrurile de valoare la plecare şi numai în cală se aflau lăzi şi baloturi cu marfă pentru India. Acestea trebuiau puse neapărat la adăpost, de aceea căpitanul Farrow luă hotărârea să echipeze bricul şi să-l trimită în cel mal apropiat port. Acolo îl va lua în primire poliţia portului şi n-are decât să-şi bată ea capul aflând ce s-a făcut echipajul vasului părăsit.

Farrow nu credea în strigoi şi stafii şi bănuia că taina bricului se află chiar înăuntrul lui.

Petre trecuse într-o cabină alăturată, astfel că George râmase singur cu tatăl său şi-l putu întreba ce are de gând să facă.

— Trebuie neapărat să-i împărtăşim şi lui Petre cele de am aflat – răspunse căpitanul – vom cerceta apoi împreună cala unde cred că vom descoperi taina. După ce vom isprăvi cu partea de la proră, vom trece la pupă. În vremea asta oamenii noştri vor rămâne pe punte ca să ne poată alerga în ajutor dacă va fi nevoie.

În clipa aceea intră iar în cabină Petre şi Farrow îi spuse în şoaptă, cele ce aflase din însemnările căpitanului. Petre, care nu ştia ce e frica, se învoi îndată să cerceteze împreună cu el şi George cala (magazia vasului) fără să pomenească un cuvânt camarazilor despre „stafie”.

Farrow dădu ordin marinarilor să cerceteze vasul la pupa şi în afară de cală, pe care avea de gând s-o cerceteze el-însuşi. Oamenii se grăbiră să asculte, socotind că vor găsi pe cineva care să-i lămurească întrucâtva ce e cu bricul ăsta părăsit. După vreun ceas se întoarseră şi spuseră căpitanului că pe vas – nu se află ţipenie.

Căpitanul îşi trimise oamenii sus pe punte şi le porunci să nu se mişte de acolo până ce nu va cerceta el cala.

Aceasta era încuiată. Deoarece nu găsiră cheia în cabina căpitanului, Petre şi George se opintiră de câteva ori şi izbutiră să scoată uşa din balamale, apoi luminară înăuntru cu lămpile lor de buzunar.

Cu băgare de seamă păşi căpitanul cu George în cală. Văzură aici lăzi şi baloturi, într-o neorânduială care nu se potrivea de fel cu ordinea care domnea pretutindeni pe vas, Trebuiră să se caţere pe lăzi ca să poată trece mai departe. S-ar fi zis că în urma unei furtuni grozave lăzile şi baloturile se prăbuşiseră unele peste altele.

Căpitanul Farrow căuta de zor lada cu mortul, dar nici una din ele nu era destul de în mare ca să încapă un om în ea. Privi mirat la fiul sau şi îi zise în şoaptă:

— Mai că-mi vine să cred că lada nu se mai afla aici. Una în formă de sicriu ne-ar fi bătut numaidecât la ochi.

— O fi colo, sub balotul acela, tată, zise George. Hai, Petre, să-l dăm la o parte – adăugă el întorcându-se spre uriaş.

— Fii însă cu băgare de seamă, George! Daca se mai afla într-adevăr un om pe bord, n-are gânduri bune şi va încerca tot ce-i sta în putinţă să nu-i descoperim taina.

— Ştiu, tata şi voi fi prevăzător. Tu ramai aici şi supraveghează încăperea! Aşa suntem siguri ca nu vom cădea într-o cursă. Baloturile nu par să fie grele şi treaba va merge repede. Sicriul trebuie să fie neapărat aici, ştia doar căpitanul ce spune. A, ce-a fost asta? Mi se pare că încep să se arate stafiile.

Din ungherul unde se aflau baloturile pe care vroiau să le dea la o parte George cu Petre, se auzi deodată un şuierat ciudat. Petre, care, cu toate că nu era fricos din fire, dar foarte superstiţios în schimb, se opri încremenit în loc şi se uită la George. Acesta îi făcu însă un semn de îmbărbătare şi-i ceru să-l urmeze.

II
O SURPRIZĂ NEPLĂCUTĂ

GEORGE SE ÎNŢEPENI cu hotărâre lângă balot şi stătu s-asculte. Se codea însă să-l dea la o parte, căci un glas lăuntric îl îndemna să fie cu băgare de seamă, deoarece primejdia era aproape.

Abia când Petre fu lângă el, întinse mâna şi înlătura cel dintâi balot. Petre apucă pe al doilea şi-l aruncă jos. Tocmai vroia să se aplece la al treilea, când George îl smuci repede îndărăt, căci se auzi iarăşi şuieratul ca şi când s-ar afla o făptură în imediată apropiere. Un om nu putea scoate în nici un caz sunetul acela şi Petre se gândi că tot o stafie trebuie să fie.

Deodată le ajunseră la ureche nişte ciocănituri. S-ar fi zis că un om era încuiat pe undeva acolo şi vroia să iasă afară. George păşi cu hotărâre spre baloturi şi trase iarăşi unul jos. Petre făcu la fel. Dădură de o ladă galbenă; în acelaşi timp se auzi din nou ciocănitul.

Petre crezu că are înaintea lui lada cu mortul şi se înfioră. Fără să vrea, făcu un pas înapoi şi vru să-l oprească şi pe George să se apropie de lada. Uriaşul însă, nu-l luă în seamă şi mai trânti repede două baloturi, lăsând lada liberă. O traseră apoi în mijlocul calei.

Începu să ciocănească lada pe toate laturile, pe urmă în capac, întrebând cu glas tare dacă se află cineva înăuntru. Nu-i răspunse însă nimeni şi când George se aplecă şi lipi urechea de capac, nu se mai auzi nimic.

Petre cerceta capacul cu amănunţime. Era înşurubat pe dinafara şi se putea deschide lesne. Căpitanul îi făcu semn să-l deşurubeze, desi se aşteptau să vadă ceva grozav. Când fu să-l ridice, Petre se codi. George îl dădu atunci la o parte şi scoase cel din urma şurub, apoi toţi trei se opintiră să ridice capacul, care părea să fie foarte greu. Căpitanul Farrow credea că va găsi în ladă un om viu sau mort, George vreun animal ţinut în captivitate, numai Petre se aştepta la ceva înfiorător – ce? – nu ştia nici el singur.

Îndată ce capacul fu ridicat, se uitară repede în ladă, dar… lada era goală!

Băgară de seamă însă că fusese ceva în ea. Pereţii erau plini de nişte bale lipicioase care se prelingeau încă pe ei şi părerea lui George că aici fusese închis un animal trebui să fi fost cea adevărată.

Lada era lungă de vreo doi metri şi lată numai de o jumătate de metru, astfel că un mort ar fi încăput destul de

bine înăuntru. Să fi fost înşelat căpitanul vasului când i s-a adus lada pe bord? Sau, poate, cineva vroia să introducă aici ceva cu un anumit scop? Căpitanului Farrow îi veniră în minte tertipurile piraţilor din zilele noastre, care se slujesc adesea de astfel de mijloace. Se lăsă într-adins închişi într-o ladă astfel întocmită ca să se poată deschide lesne pe din lăuntru. Odată în cala unui vapor, pot foarte uşor jefui încărcătura de valoare a vasului. Ajunşi apoi la locul de destinaţie, lăzile sunt predate fără nici o greutate adresantului şi abia mai târziu păgubaşii îşi dau seama că au fost prădaţi. Cercetările nu duc la nici un rezultat, aceşti piraţi moderni fac aşa ca lăzile cu pricina să nu fie supuse vămuirii, altminteri pungăşia ar ieşi ia iveală.

Farrow examina cu băgare de seamă lada, dar se încredinţă repede că nu putea fi deschisă pe dinăuntru, ci slujise numai pentru ascunzătoare unei vietăţi oarecare, mai degrabă unor şerpi, judecând după balele lăsate acolo.

Unde erau însă acum şerpii?

George se duse cu Petre la locul unde stătuse înainte lada şi deşi de acolo venise ciocănitul şi şuierăturile, nu văzură nimic. În baloturi nu putea fi ascuns în nici un caz cineva, cercetară şi celelalte unghere ale calei, dar nici acolo nu găsiră nimic. Lăzile erau bine bătute, unele aveau chiar cercuri de fier. Ar fi trebuit să le deschidă pe toate şi asta n-ar fi ţinut prea mult.

Tocmai vroia George să se înţeleagă asupra acestui lucru cu tatăl său, când se auzi gălăgie pe punte, ţipete şi tropăituri de picioare, ca şi când marinarii fugeau speriaţi în toate părţile. Alergară toţi sus, lăsând aici lucrurile baltă şi uşa deschisă. Când fura pe punte văzură pe cei cinci marinari lângă parapet şi zgâindu-se la catarge.

Se uitară şi ei într-acolo. Zăriră în vârf o făptură mică şi negricioasă. Farrow îşi aminti îndată de însemnările căpitanului care pomenea de un „spiriduş” pe care-l văzuse eu ochii lui. Deşi îl vedeau acum şi Farrow şi George, nu credeau în astfel de fleacuri.

Petre, însă, părea tot atât de înspăimântat ca şi camarazii săi.

Tânărul trase revolverul de la brâu şi-l îndreptă în sus. Vroia să strige întâi făpturii aceleia ciudate să coboare şi dacă nu va asculta, să tragă. Înainte, însă, de a deschide gura, arătarea pieri ca-n pământ.

Căpitanul şi George alergară îndată la catargul din mijloc în vârful căruia stătuse până atunci nălucă, dar deşi luminau în sus cu lămpile de buzunar, nu descoperiră nimic.

Deodată ţâşni de pe submarin reflectorul; auzind larma de pe bric, Rindow se gândi să se slujească de reflector pentru a vedea ce se petrece. Dar nici la lumina orbitoare a acestuia nu se vedea unde s-ar fi putut ascunde făptură aceea ciudată, deşi toţi o zăriră m desluşit cu o clipa în urmă.

— Nu mai pricep nimic, George! zise Farrow, în şoaptă, fiului sau. Atât de repede nu poate coborî cineva de acolo sus. Daca făptura aia ar fi sării în apă, am fi auzit plescăitul. Ne aflam într-adevăr în faţa unui fapt pe care mintea noastră nu-l poate cuprinde.

— Totuşi, trebuie să fie o explicaţie, tată. Ştim doar bine că spiriduşul nu există.

— Drept să-ţi spun, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei ce-am văzut, n-aş crede. Acum îmi dau seama că nu te-ai înşelat când spuneai de umbra aceea de la prora bricului. Se petrece ceva aici ce trebuie lămurit neapărat. N-are nici un rost să mai ţie Rindow reflectorul aprins, căci ne-am putea pomeni cu francezii peste noi. Fă-i semn să întrerupă reflectorul.

George plecă să transmită ordinul. Deoarece Petre se dusese la ceilalţi camarazi ca să-i liniştească, Farrow rămase singur lângă catarg. Ţinea lampa de buzunar în mana şi lumina când în sus, când în juru-i. Era şi el cuprins de o nelinişte ciudată.

Să coboare iar în cală ca să urmeze cercetările n-avea acum nici un rost. Mai bine era s-aştepte până dimineaţa, mai ales că nu mai era mult până atunci. La lumina zilei lucrurile par mai puţin înfiorătoare şi cu siguranţă că stafiile se feresc atunci de oameni.

George stătea cu Petre lângă parapet şi amândoi căutau să liniştească pe camarazi, ştia el bine că aceştia se vor supune, fără să crâcnească ordinelor căpitanului, dar cu teama în suflet, căci văzuseră toţi spiriduşul din vârful catargului.

O veche legendă spune că un astfel de spiriduş se arată totdeauna marinarilor unui vas care e să se scufunde. Nu e vorbă, asta se şi adevereşte uneori, căci oamenilor nu le mai e gândul la treabă şi fac toate anapoda.

Căpitanul Farrow mai puse încă zece oameni din echipaj să păzească bricul, împrăştiaţi pe punte cu lămpile de buzunar aprinse în mână. Nu le prea venea lor la socoteală, n-aveau încotro însă. Le-ar fi plăcut mai bine să se afle pe submarinul lor, tocmai în fundul apei, decât aici deasupra cu spaima în suflet.

George veni iar la tatăl său şi-şi dădu părerea că ar fi bine să cerceteze mai departe cala vasului unde auziseră şuieratul şi ciocăniturile. Nu se poate să nu găsească pricina.

— S-aşteptam mai bine până dimineaţa, George. Oamenii sunt încă atât de înspăimântaţi de cele văzute, că nu-s bucuros să-i las singuri, răspunse căpitanul Farrow.

— Dar daca vine vreun vapor străin vom fi nevoiţi să plecam, fără să fi descoperit taina. Eu voi cobora cu Petre să urmez cercetările, poate tot găsesc ceva. Tu ramai aici sus cu oamenii noştri, e singurul mijloc de a-i linişti.

— Fi însă cu băgare de seamă, George! Îndată ce vei vedea primejdia, trage fără să mai pregeţi o clipă. Cum voi auzi împuşcătura, voi alerga cu vreo câţiva de-ai noştri în ajutorul tău. Eu rămân deocamdată să supraveghez până la ziuă puntea.

— Îţi făgăduiesc că voi fi prevăzător. Nădăjduiesc să aflu în curând taina acestui vas. Poate tot izbutim să-l găsim pe căpitan şi să-i predăm bricul. Stafii şi strigoi ştii şi tu că nu există. Aici trebuie să fie cineva care urmăreşte un anumit scop şi o să-i dam noi de rost. Dacă peste un ceas nu mai sunt îndărăt, vino de mă caută!

Cu inima strânsă de o presimţire neagră, lăsă căpitanul pe fiul său să plece. L-ar fi însoţii bucuros, dar trebuia să rămână cineva pe punte ca dacă s-ar fi arătat iar făptura aceea misterioasă, să aibă cine linişti pe marinari pentru a nu-i lăsa să facă vreo prostie.

George făcu lui Petre semn şi porni să coboare iarăşi scăriţa îngustă care duce în cală. Petre nu şovăi o clipă să-l urmeze:

Când fura din nou jos, George ramase uluit. Se cunoştea bine că în lipsa lor mai fusese cineva aici, caci câteva baloturi erau mutate de la locul unde stătuseră înainte.

În fund, unde fusese lada cu pricina, două baloturi erau împinse la o parte. Lui George i se păru lucrul acesta atât de ciudat încât arătă într-acolo. Petre înţelese. Mâna i se încleştă mai bine pe patul revolverului. Dacă existau într-adevăr strigoi aici pe bric le va arăta el!

George stătu să chibzuiască. Înainte de toate trebuia să cerceteze cele două baloturi; îşi spunea că degeaba nu fuseseră ele mutate din loc. Nu cuteza să vorbească, bănuind că sunt spionaţi de cineva care le-ar putea pune beţe roate pe urma.

O clipă numai şovăi tânărul. Ajutat apoi de Petre, trânti balotul alături şi… văzură înaintea lor o gaură în peretele vasului, care nu fusese până adineauri. Se cunoştea că gaura era făcută de o mână nedibace.

Era atât de îngustă, încât numai un om foarte subţire ar fi putut trece prin ea şi încă foarte greu. Petre în nici un caz.

George se gândi îndată la stârpitura pe care o zăriseră în vârful catargului şi bănui numaidecât că e vorba de un pitic care se ascundea lesne aici în cală. Dar dacă e atât de mic pentru ce îi trebuia lada aceea mare? Şi ce rost aveau urmele de bale? Să fi strecurat el şerpi pe vas ca să ucidă pe marinarii bricului?

Totuşi şuieratul acela ciudat nu putea veni de la un şarpe, suna cu totul altfel. În acelaşi timp George îşi dădu seama ca ţipetele pe punte se auziseră pe când goleau aici locul şi-l văzuseră pe pitic în vârful catargului cu puţin înainte de a cobora ei. Când a avut timp să vie şi să dea la o parte balotul din dreptul găurii? Şi de ce o lăsa liberă în loc s-o astupe la loc?

Gândurile acestea i se încrucişară lui George cu iuţeala fulgerului în minte, pe când lumina cu lampa lui de buzunar în josul deschizăturii. Băgă de seamă că între peretele calei şi al vasului era lăsat un spaţiu strâmt, probabil pentru a împiedica umezeala să pătrundă la mărfuri.

George chibzui dacă n-ar fi bine să intre în gaura. Cu mare greu ar fi reuşit, despre Petre însă nici vorba nu putea fi. Şi-apoi, se putea să dea acolo peste vreun potrivnic primejdios căruia îi era mai lesne să se mişte în spaţiul acela îngust, decât i-ar fi tot cu putinţă.

În orice caz va încerca să-şi arunce niţel ochii înăuntru. Cel ce făcuse gaura trebuia să mai aibă o ieşire pe undeva, căci prin uşa nu putuse intra, l-ar fi văzut doar.

George se lăsă binişor în genunchi şi făcu semn lui Petre să privească în juru-i pentru a nu fi atacaţi pe la spate. Înainte însă de a vârî capul în gaură, mai lumină odată înăuntru ca să-şi dea cel puţin seamă daca se vede ceva.

Aici domnea linişte, nimic nu se mişca, nu se aflau nici măcar şobolanii care se aţin de obicei pe acolo. Zări însă urme pe pereţii din afară, smoliţi cu catran pe dinăuntru va şi când cineva se slujea adesea de calea asta. Unde se sfârşeau urmele nu putea să-şi dea seamă.

Ştiind că e apărat în spate, George încercă să se strecoare în gaură. Fiind subţirel la trup izbuti fără prea multă greutate. Îl cuprinse însă un simţimânt ciudat când porni înainte pe gangul acela îngust.

Petre vru să-l împiedece de la pasul acesta îndrăzneţ, deoarece nu-i era cu putinţă să-l însoţească, dar el îl linişti cu un gest şi-şi văzu de drum. Bietul Petre avea acum de furcă. Trebuia să supravegheze cala şi în acelaşi timp pe George, care se îndepărta tot mai mult pe gang. Dacă va vedea că tânărul e în primejdie, ştia el ce are de făcut: cu puterea lui

uriaşă va sfărâma peretele de scânduri ca s-alerge în ajutorul odorului său.

Şi nici măcar nu bănuia ce primejdie îl aştepta pe George!

Acesta păşea cu băgare de seamă tot înainte. Uneori îi aluneca mâna cu care se sprijinea de peretele lucios, dar îşi regăsea repede echilibrul. Mersese atât cât crezu el că a ajuns dedesubtul prorei când deodată, urmele dispărură.

Lăsă lumina lămpii Să se răsfrângă pe peretele dinafară. Văzu şi aici un capac pe care îl putu deschide lesne. Cât p-aci să-i scape un ţipăt de mirare când se pomeni în cabina căpitanului. Înţelese acum că avea de-a face cu un om în carne şi oase, nu cu o stafie care plănuia ceva în paguba vasului. Poate că scopul pe care îl urmărea era să silească pe marinari să părăsească bricul. Dar ce putea face singur fără echipaj?

Aici era taina pe care vroia George să-l lămurească.

Se apropiă de patul comandantului şi lumină cu lampa de buzunar în juru-i. Ce rost avea gaura care ducea în cabină? Avea pare de gând omul acela misterios să jefuiască pe căpitan?

George căuta cu înfrigurare în minte motivul. Pierdut în gânduri se lăsă pe pat. Simţi cât mişcă sub el ceva. Dintr-o săritură fu în picioare şi trase jos plapuma.

Văzu cu spaimă un şarpe enorm care se târa încet spre el, scoţând în acelaşi timp şuieratul acela ciudat. Era un anaconda uriaş lung de vreo şapte metri şi gros de patruzeci de centimetri în circumferinţă. Stătuse încolăcit în patul căpitanului şi probabil că dormise pana atunci. Poate că se afla mai de mult acolo, de când cercetaseră ei cabina, dar nu-i trecuse nimănui prin gând să caute în pat.

George vru să sară în laturi. Se poticni însă şi căzu. Cu o repeziciune uimitoare de care nu l-ar fi crezut în stare, şarpele se repezi la George şi începu să i se încolăcească în jurul trupului, înainte de a fi avut tânărul timpul să se ridice de jos.

Lampa îi scăpase din mână şi cum nu mai putea mişca braţele, se crezu pierdut. Deşi muşcătura unui anaconda nu e veninoasă, şarpele acesta poate zdrobi lesne un om cu puterea lui uriaşă.

Cu un ţipăt deznădăjduit George vru să dea de veste lui Petre unde se află. După câteva clipe nu-i mai putea ieşi nici un sunet din gâtlej, căci strânsoarea şarpelui devenea tot mai puternică şi ameninţa să-i strivească pieptul.

Simţea cum se înăbuşe din ce în ce, când auzi de pe punte strigăte şi paşi grăbiţi; apoi uşa cabinei fu smucită aproape

din balamale şi Petre apăru în prag. Dintr-o săritură, uriaşul fu lângă el. Cu mâinile sale puternice descleştă fălcile şarpelui şi-i căscă botul. Acesta e cel mai bun mijloc în astfel de cazuri, când e vorba de un anaconda. George simţi numaidecât strânsoarea slăbind şi se putu mişca mai în voie. Cu iuţeala fulgerului trase pumnalul de la brâu şi dintr-o lovitură, reteză capul primejdioasei târâtoare. Totuşi, trebuiră să sară repede în lături, căci trupul şarpelui începu să se zbată cu furie şi îi putea doborî la pământ. În cele din urmă zvârcolirile încetară şi anaconda îşi dădu sufletul. George strângea cu recunoştinţă mâna uriaşului tocmai în clipa când intra pe uşa tatăl său cu doctorul Bertram. La vederea şarpelui enorm, rămaseră încremeniţi. Nu-şi puteau da seamă cum ajunsese George aici, în cabina de la proră; văzuseră pe Petre trecând ca o vijelie pe punte, dar nu ştiau de ce alerga cu atâta grabă încoace.

Tânărul le istorisi păţania lui. Doctorul examina în vremea asta şarpele, clătinând de câteva ori capul. Apoi zise lui Farrow:

— Nu pricep cum a ajuns şarpele ăsta aici. Specia asta trăieşte numai în Lumea nouă şi va fi fost probabil comandată pentru vreo grădină zoologică – altă explicaţie nu e. Ca să se fi strecurat singur pe vas, nu-mi vine să cred!

— Acum înţeleg ce conţinea lada în care se spunea că ar fi un cadavru, răspunse căpitanul Farrow. Deoarece comandanţii nu s-ar îi învoit să transporte un şarpe viu pe bric, l-au păcălit în felul acesta. Nu ştiu însă cine a hrănit târâtoare, căci nemâncata nu putea trăi atâta timp.

— Făptura aceea ciudată pe care am zărit-o pe catarg, tată, îşi dădu părerea George. N-am sfârşit încă de cercetat vasul şi sunt sigur ca în cele din urmă tot vom pune mâna pe „spiriduş”. Ar fi păcat să plecăm fără să fi dat de rostul acestei taine.

— Nici nu poate fi vorba să renunţăm. Mâine dimineaţă echipez bricul şi-l pun sub conducerea lui Petre. N-aş vrea să-l duc în vreun port până ce nu vom descoperi taina ce pluteşte în jurul lui. Poate că echipajul se afla în primejdie şi toată comedia asta cu stafii e numai o înşelătorie pusă la cale de nişte ticăloşi.

— Dar cine să aibă interesul de-a răpi echipajul şi să lase vasul în voia sorţii? întrebă, îngândurat, doctorul. Mie afacerea mi se pare foarte încâlcită şi mă tem că va trebui s-o lăsăm baltă.

— Încâlcită e ea, nu e vorbă, dragi doctore. Dacă însă pun mâine în mişcare bricul, cine îl poate opri? Hârtiile de bord

sunt în regulă şi cât timp se află pe apă nu o să se sinchisească nimeni de el. N-am pierdut totuşi nădejdea că vom găsi în curând făptura aceea misterioasă care se aţine pe aici.

— Trebuie să fie un pitic, tată; zise George, lămurind întrucâtva motivele.

Căpitanul încuviinţă şi-i spuse să meargă acum sus, ca să explice şi marinarilor ce e cu „stafia”. Vor recunoaşte şi ei, în cele din urma, că nu e nimic supranatural la mijloc, mai cu seamă când vor vedea leşul şarpelui.

Ieşiră pe punte; soarele tocmai răsărea. Acum, la lumina zilei, lucrurile nu mai păreau atât de sinistre. După ce George povesti marinarilor descoperirea pe care o făcuse în gangul din fundul vasului şi cele două găuri pe care şi le făcuse „stafia”, oamenii raseră de spaima lor prostească. Înţeleseră şi ei că nu poate fi vorba decât de un pitic care era foarte dibaci la căţărat şi trebuie să fi coborât sprinten ca o maimuţă de a pierit fără să-l vadă cineva pe unde.

Căpitanul Farrow alese oamenii care să rămână pe bric. El-însuşi nu putea lipsi de pe submarin, dar pe George îl lăsă în tovărăşia lui Petre la cârmă. Socotea că tot va izbuti în cele din urmă să dea de pitic, deşi acesta cunoştea toate ungherele bricului şi ştia unde şi cum să se ascundă mai bine.

III
PIRAŢII DIN ZILELE NOASTRE

DUPĂ UN CEAS PETRE CU GEORGE şi încă zece marinari puseră maşinile în mişcare şi putură porni chiar în clipa când apărea în zare un vapor care venea de-a dreptul spre ei. Căpitanul Farrow, deşi avea de gând să rămână în preajma bricului, fu nevoit să se afunde, lăsă însă periscopul afară, ca să nu piardă din ochi vaporul.

Ciudat era că acesta părea să aibă ca ţintă bricul, deoarece când vasul coti spre Sud, vaporul făcu aceeaşi manevră. Petre, care stătea la cârmă şi conducea cu măiestrie bricul se mira de ceea ce vedea şi zise lui George:

— Să ştii, domnule George, că o să se întâmple ceva ciudat da tot. Cu vaporul ăla nu e lucru curat. Când mă gândesc la piticul de se ascunde aici, mai că-mi vine să cred că tocmai vaporul ăsta îl aştepta el. Nu o să le prea vină dumnealor la socoteală când ne-or vedea.

— S-ar putea să ai dreptate, Petre. Te pomeneşti că e vorba de vreo escrocherie îşi vor ia cu japca bricul. Să ne prefacem ca noi suntem stăpânit vasului, de făcut nu ne pot face nimic, iar de atacat iar nu, doar daca n-or fi nişte piraţi adevăraţi; dar chiar şi aşa să fie, tot nu mi-l pot lua, căci tata e pe aproape şi o să-i puna repede cu botul pe labe.

— Mă bucur de pe acum de mutra pe care au s-o facă – daca e adevărat ce crezi dumneata. Domnule George, cam ce socoti că au de gând?

— Mă, Petre, ştii ce mi-a trecut prin minte? Daca se află cumva căpitanul bricului cu oamenii săi pe vaporul acela şi vine să-şi ia îndărăt vasul?

— Vezi că noi nu-l cunoaştem pe căpitan şi înainte de a i-l preda, trebuie să fim siguri că e el. Drept e că s-ar putea să i se fi luat hârtiile de legitimare şi rămânem păcăliţi – răspunse, îngândurat, Petre.

— Lăsă că vorbesc eu cu ei şi nu izbutesc dumnealor să mă tragă aşa de uşor pe sfoară. A, uite că vaporul şi-a schimbat cursul. Vrea pesemne să se oprească din drum. Petre, să ştii că nu e lucru curat la mijloc – cum spuneai tu adineauri.

Vaporul trebuie să fi avut motoare minunate, căci îi ajunse cu o iuţeală uimitoare.

— Ei, camarazi, încotro? strigă cineva de pe puntea lui. Ăsta e bricul căpitanului James Holten?

— Da, dar căpitanul nu se află acum pe bord, răspunse Petre prin megafon. Dv. ce doriţi?

— Am fost trimişi încoace deoarece James Holten susţine că vasul i-a fost luat de piraţi. Aşadar, predaţi-ne bricul şi duceţi-vă pe urmă încotro veţi vedea cu ochii.

— Nici prin gând nu-mi trece – răspunse Petre – nu predau vasul decât în mâinile lui James Holten. Noi am găsit bricul părăsit în larg, l-am echipat şi acum îi ducem în cel mai apropiat port. Dar voi cine sunteţi că vă interesaţi atâta de vasul lui Holten?

— James Holten e la noi pe bord! Dacă nu ne predaţi bricul de bunăvoie, vă vom sili s-o faceţi. Se pare că sunteţi piraţi.

— Tot ce se poate, de aceea te-aş sfătui să nu te pui cu noi. Dacă James Holten e pe bord, să se arate şi-i vom preda îndărăt bricul.

— Uite-l aici! şi cei ce vorbise arătă spre un bărbat care stătea lângă el. Are asupră-i hârtiile cu care se poate legitima.

— Nu e nevoie. Omul ăsta nu e James Holten, măcar că are hârtiile lui. Îl cunosc foarte bine pe Holten şi după cum ţi-am mai spus, nu predau altcuiva decât lui în persoană vasul.

— Predaţi vasul de bunăvoie, altminteri avem noi mijloace să vă silim! strigă celălalt, cu manie. Sunteţi nişte piraţi şi…

— Ţi-am mai spus doar că s-ar putea să fim – îi curmă Petre vorba – mi se pare că dv. căutaţi un pitic pe care l-am spânzurat azi dimineaţă, fiindcă vroia să pună şarpele lui uriaş să ne omoare.

Omul de pe vapor scoase o înjurătură, apoi dădu un ordin scurt şi vasul se puse iar în mişcare. Vroia, probabil, să ciocnească bricul.

Petre, care urmărea cu încordare tot ce pe petrecea pe puntea vaporului, văzu deodată pe cârmaci privind uluit la roata ce nu mai funcţiona. Pesemne că lanţul cârmei se rupsese brusc.

Striga ceva omului care vorbise până atunci; acesta alerga la el înjurând de zor. Cei de pe bord nu ştiau ce să facă. Vaporul rămăsese fără cârmă şi până să se repare stricăciunea, bricul va fi departe.

Acesta se şi depărtă cu toate pânzele întinse, lăsând vaporul în locul unde se oprise. George şi Petre ştiau cine făcuse pozna şi se bucurau ca doi copii.

— Acum înţeleg ce s-a întâmplat – zise George lui Petre – bănuiesc însă că echipajul bricului se află pe vapor, care, probabil, i-a salvat mai întâi, chipurile, de la înec şi pe urma i-a luat prizonieri. După ce ar fi jefuit încărcătura, ar fi lăsat o barcă de salvare pe apa, i-ar fi îngrămădit pe căpitan şi pe

marinarii în ea şi le-ar fi dat drumul – deci un sistem de pirateria foarte modernă.

— Dar le-am încurcat noi socotelile, d-le George. Mă mir numai de ce domnul căpitan n-a ieşit la suprafaţă ca să libereze pe prizonieri.

— Pentru că nu ştim încă nimic hotărât, Petre, să vezi însă că „Dox”-ul nostru o să se ivească îndată ca să ne dea vesti importante. Eu m-aş fi întors bucuros din drum ca să mă răfuiesc singur cu aceşti piraţi moderni, care nu se tem să se ferate în orice port, fiindcă nu se poate dovedi nimic împotriva lor.

— Lasă că acum li s-a înfundat, domnule George. A, uite că domnul căpitan al nostru iese la suprafaţă, pesemne vrea să ne spună ceva.

La depărtare de vreo douăzeci de metri „Dox”-ul ieşea din apă. Se deschise îndată capacul turnului şi căpitanul Farrow apăru pe punte, urmat de Rindow. Submarinul se alătură de bric şi căpitanul strigă fiului său:

— George, cotiţi mai spre miazăzi şi aţineţi-vă până pe-nserat pe acolo! În vremea asta eu o să ţin sub observaţie vaporul, poate izbutesc să-i aflu ascunzătoarea, căci nu cred ca echipajul bricului să fie pe bordul sau. N-ar avea nici un rost să-l atacăm acum, deoarece n-aveam nici o dovadă împotriva lui. După ce s-o repara stricăciunea, îl vom urmări pe furiş. Cum voi şti unde se ascunde, viu să te iau. Comanda bricului va trece în mâinile lui Kard. Aşa dar, ne-am înţeles. Cutreieraţi peste zi marea prin apropiere, feriţi-vă însă de a fi văzuţi!

După ce aruncară peste bord leşul şarpelui, George se aşeză la birou, în cabina comandantului şi se apucă să cerceteze iar sertarele. Găsi în cel din mijloc hârtii importante aşezate cu rânduială, dar în afară de carnetul cu însemnări nu mai era nimic care să dea vreo lămurire asupra dispariţiei echipajului. Necăjit, George împinse la loc sertarul şi se uită mirat în juru-i.

Ştia ca Petre ieşise din cabină şi se afla singur, dar avu deodată presimţirea că-l pândeşte o primejdie. Când întoarse capul, văzu pe pitic lângă el. Acesta duse cu iuţeala fulgerului o ţeava la gură şi suflă din ea ceva.

George abia avu timp să întindă mana ca să se apere; îi pătrunse în carne o otravă şi simţi o durere arzătoare. Vru să tragă revolverul de la brâu, crezând ca piticul nu-l mai poate scapă, dar nu mai fu în stare să mişte un mădular. Tot trupul îi era ca împietrit. Îl fulgera gândul ca piticul îl paralizase,

caci nici măcar gura nu o mai putea deschide pentru a putea striga după ajutor.

Stârpitura îi şuieră în faţă, într-o engleza stâlcita:

— Stafia vaporului vă va ucide pe toţi. Mai ai trei minute de trăit. Otrava pe care o ai acum în trup nu omoară, dar peste trei minute o să-ţi dau alta care ucide pe loc. Pe urma, vin ceilalţi la rând şi Sebento va fi iar stăpân pe vas.

Singurul lucru ce află acum George era ca otrava nu e ucigătoare. Producea numai o stare de împietrire care dispărea cu timpul. Daca venea Petre la vreme, mai putea fi salvat.

Dar piticul cel fioros luă altă ţeavă şi rânjind ca o fiară, o duse la gură.

În clipa aceea apăru Petre în uşă; înţelese îndată cum stau lucrurile. Dintr-o săritură fu lângă pitic şi-i dădu peste mâna.

Vru apoi să-nhaţe, stârpitura însă era mai sprintena decât el. Se smuci din mâinile uriaşului şi pieri prin deschizătura din perete. Din păcate, Petre nu se putea lua după el, strigă însă pe un camarad ca, în vreme ce va încerca să-l readucă în simţiri pe George, celălalt să păzească deschizătura din perete.

Tânărul nu se putea mişca. Ochii îi erau sticloşi ca la morţi. Petre crezu că odorul său e mort şi disperarea lui nu mai cunoştea margini. Se învârtea ca nebun prin cabina, făcându-şi imputări că-l lăsase singur.

Lui George îi era milă de el şi se gândea de pe acum la bucuria pe care o va simţi credinciosul său camarad când îl va vedea „înviat din morţi”.

Uriaşul trimise pe marinarul care venise să păzească deschizătura, să spună celor de pe punte că George căzuse victima unui atac mişelesc şi să pândească toţi pe pitic. Amarnic va răzbuna uriaşul moartea tânărului său stăpân…

Îl culcase în patul căpitanului şi-l acoperise cu plapuma. Cu lacrimile în ochi se aşează la birou. Nu se va mişca de aici nici o clipă, căci piticul s-ar putea ivi din moment în moment şi nu vroia să-l scape iar din mână. Privea ţintă la deschizătura din fund aşteptând cu înfrigurare să dea ochii cu el.

Vestea morţii lui George îi îndureră pe toţi camarazii ce erau pe bric. Când aflară însă cine fusese ucigaşul, îi cuprinse o furie grozava împotriva piticului. Să le fi căzut atunci în mână l-ar fi sfâşiat, nu alta. Veniră să-i vadă şi ei pe George. Uriaşul dădu la o parte plapuma.

— Trăieşte, Petre! strigară ei, cu bucurie. A deschis ochii… Ai văzut?

Da, văzuse. Împinse pe camarazi în lături şi începu să pipăie pe „mort”. Îi simţi bătăile inimii, îl zgâlţâi cu putere ca să-l deştepte şi George mişcă niţel ochii, dându-i să înţeleagă ca e într-adevăr în viaţa. De vorbit nu putea încă, dar ştia de la pitic că în curând îşi va reveni pe deplin.

— Păcat că doctorul nostru nu e aici, ne-ar fi spus el ce să facem.

— Uite că a mişcat o mână, Petre, am văzut eu bine, zise unul din marinari.

— Şi eu, adăugă altul. Ba se uită la noi ca şi cum ne-ar vedea.

— Ura, domnul George trăieşte! strigară toţi într-un glas.

Tânărul clipi din ochi în semn de încuviinţare.

— Ai fost atacat de pitic, domnule George, îl lămuri Petre. Te simţi mai bine?

George clipi iar.

— Erai leşinat şi credeam ca ai murit. Cum îţi e acum.

Iarăşi o clipire. George simţi o furnicătură ciudată în tot trupul, apoi, deodată, se putu mişca în voie şi zise cu glas limpede:

— Slavă Domnului că a fost ceva trecător. Vă mulţumesc, camarazi, pentru devotamentul vostru şi credeţi-mă ca n-am să uit niciodată jalea care v-a cuprins când m-aţi crezut mort. Era numai o moarte aparentă şi auzeam tot ce se vorbea.

După ce marinarii plecară şi George rămase singur cu Petre, îi zise, mişcat:

— Camaradul meu credincios, pe tine moartea mea te-ar fi durut mai mult ca pe toţi. Lasă-mă să-ţi strâng mâna să-ţi mulţumesc pentru dragostea ta neţărmurită.

Uriaşul îşi şterse ochii fără să răspundă.

— Şi acum, Petre – urmă tânărul – trebuie să-l găsim neapărat pe pitic, altminteri cine ştie ce e în stare să mai facă. Nu se poate să piară aşa, ca-n pământ.

— Să scotocim tot vasul, domnule George! Trebuie să-l găsim.

— O să lăsăm doi camarazi în gang ca să nu ne mai poată scăpa pe acolo. Pe urmă răscolim pretutindeni fiecare colţişor ai bricului şi tot o să dăm noi de el.

George îşi revenise pe deplin şi când apăru pe punte, fu întâmpinat cu bucurie de toţii camarazii. Ţinură apoi sfat, fiecare primind instrucţiuni anumite. Doi din marinari fură postaţi în gang ca să supravegheze cele două deschizături.

Petre alese alţi doi oameni de încredere, pe care se putea bizui. Ceilalţi aveau însărcinarea să se împrăştie pe punte şi să păzească toate ieşirile.

Mai întâi se cercetă cu amănunţime partea din faţă a bricului. Deschiseră toate lăzile, toate dulapurile, cel mai mic lucru unde s-ar fi putut piti cineva. Nu găsiră însă nimic.

— Trebuie să fie la pupă – zise, cu hotărâre, Petre – aici nu e, totuşi să lăsăm un om de pază.

Aşa şi făcură. Când coborâră scăriţa care ducea la pupă, erau încredinţaţi că vor găsi aici ascunzătoarea piticului. Se apucară să cotrobăiască pretutindeni, dar degeaba; nimic şi iar nimic!

Mai rămăsese acum de cercetat cala vasului. Dacă stârpitura se mai afla pe bric numai aici putea să fie. De aceea George puse doi marinari vânjoşi să străjuiască mai cu seamă intrarea de la pupă în cală. Pe urmă ramase câtva timp în uşa şi privi cu încordare înăuntru.

Nimic nu se schimbase aici. Lăzile şi baloturile erau la locurile lor. O schimbare i-ar fi bătut îndată la ochi.

După o cercetare de jumătate de ceas nu găsiră însă nimic.

— Zău dacă înţeleg ce poate să fie… mormăi cu necaz Petre. Mai că aş crede că piticul a sărit peste bord în apă.

— Uitaţi că n-am căutat încă în lăzile şi baloturile de aici, Petre. S-ar putea prea bine să se fi ascuns într-una din ele – răspunse George.

— Păi dacă le deschidem au să se supere proprietarii mărfurilor.

— Nu mă sinchisesc eu de asta. Sunt doar în joc vieţi omeneşti. Şi apoi n-avem pe urma decât să închidem pe urmă lăzile la loc, fără să se bage de seamă că a umblat cineva la ele. Să începem!

Se apucară să scoată cuiele unei lăzi mai mari. Nu găsiră în ea decât porţelanuri cu destinaţia, pentru India. Bătură cuiele la loc.

Înainte însă de a trece la alta, lui George îi veni o idee. Alerga urmat de Petre, care nu-l mai slăbea o clipa din ochi, la cabina căpitanului şi căută în sertarul biroului registrul cu mărfurile de transport. Îl găsi repede şi se întoarse cu el în magazia vasului. Fiecare lada şi balot era trecuta cu un număr în registru; putea deci afla îndată cine era expeditorul.

Citi cu luare aminte întreaga listă. Deodată, un nume îi atrase atenţia. Un oarecare Colimes, negustor în Sidney, expedia o ladă cu păsări împăiate. Lada aceasta fusese adusă cea din urmă pe bord şi George era încredinţat că numai în ea se putuse ascunde piticul. Trebuie să fi avut o încuietoare secretă ca să se poată deschide lesne pe una din laturi, fără să fie nevoie de ridicat capacul. În timpul drumului piticul putea ieşi din ladă, să fure lucrurile de preţ din celelalte şi să

le închidă în lada lui. Scopul piraţilor era ca piticul să se arate din când în când pentru a înspăimânta pe marinari, ca aceştia să părăsească vasul şi să vină ei pe urmă să-l jefuiască.

Numai aşa îşi închipuia George planul bandiţilor.

IV
STAFIA BRICULUI SE ARATĂ IAR

CĂUTARĂ ÎN GRABĂ LADA CU PRICINĂ şi o traseră mai la lumină. George o cercetă cu amănunţime pe dinafară, dar nu găsi nici o deschizătură secretă, aşa că dădu ordin să se ridice capacul.

Când se uitară înăuntru nu găsiră decât marfa trecută în fracht. O închiseră la loc. Şi iarăşi citi George lista, de astă dată cu şi mai mare luare-aminte. Ochii i se opreau a mereu pe „Păsări împăiate”. Nu-i venea să-şi creadă că s-a înşelat. Nu mai avea nici un rost să deschidă acum toate lăzile. Cele mai multe veneau din America de Sud. Deodată ti trecu prin minte de lada cu şarpele. Puse pe Petre să-i spună numărul de predare şi-l căută pe listă. Lada era expediată tot din Australia. Conţinutul ei? „O statuie”. Dar numele trimiţătorului nu era acelaşi cu al „Păsărilor împăiate”, desi amândouă lăzile fuseseră predate în Sidney. Ce era de făcut? Să le deschidă pe toate?

Petre, stătea lângă el şi părea să-i fi ghicit gândul, zise:

— Domnule George, n-are nici un rost să le deschidem şi pe celelalte. Am eu alt plan. Piticul nu poate fi ascuns decât aici. Când se va înnopta, să ne pitim undeva pe aproape şi să-l pândim prin întuneric. Să stăm însă liniştiţi ca să nu ne simtă şi îndată ce se va ivi, s-aprindem repede lămpile de buzunar. Sunt încredinţat că în felul ăsta nu ne mai poate scăpa.

— Ideea este foarte bună – răspunse George, tot în şoaptă – ne vom strecura prin cabina căpitanului, în gang, până aici şi să aşteptăm să se ivească piticul. Acum să ne prefacem că am renunţat de a mai căuta degeaba.

Era vremea prânzului şi George se dăduse cu camarazii pe punte. Nu le spuse însă ce, plănuise cu Petre. Se temea că piticul îi va spiona şi va afla ce puneau la cale. Primejdia ar fi fost atunci şi mai mare, căci puteau fi nimeriţi de vreo ţeava otrăvită, de care nu s-ar fi putut feri pe întuneric.

În vremea asta bricul ajunsese la locul de întâlnire propus de căpitanul Farrow. Trebuia totuşi să se aţină prin preajmă şi abia după ce se va înnopta să se puna în legătură cu submarinul. Cum până atunci n-aveau nimic de făcut, George propuse să stea la masa, pe urmă să se culce fiecare cu schimbul pentru a fi odihniţi la noapte, când prevedeau că nu va fi timp de dormit.

Firește că paza trebuia să fie acum tot atât de straşnică, deoarece piticul ar putea să facă din nou vreo năzbâtie de-a

lui.

George se simţea de asemenea foarte obosit şi se culca. Se-nţelege ca Petre nu-l slăbea o clipa, de teama să nu i se întâmple iar ceva. Era într-adevăr de neînţeles cum atâţia oameni voinici nu puteau veni de hac unei stârpituri.

Trecu după-amiaza când George se deşteptă pe înserat, fu foarte necăjit că Petre îl lăsase să doarmă atâta. În vremea asta, bricul se apropiase din nou de locul de întâlnire.

După ce se înnopta bine George făcu semn lui Petre să-l urmeze. Intrară în cabina căpitanului şi se furişară de acolo în gangul care ducea în magazia vasului. Se fereau să facă zgomot, pentru a nu fi simţiţi de pitic. În cala se aşezară pe două lăzi pregătite dinainte şi aşteptară.

Trecură vreo două ceasuri când deodată George împinse cu cotul pe Petre. Nu era nevoie, căci şi acesta deslușise nişte zgomote uşoare, urmate de un ţăcănit metalic, ca şi când s-ar fi tras un zăvor. Îndată se auzi ceva târându-se spre locul unde se aflau ei.

George ţinea revolverul pregătit. Era hotărât să tragă dacă, ar vedea că piticul vrea s-o ia din nou la fugă. În mâna stângă lampa de buzunar aştepta clipa să-şi ţâşnească lumina.

O apăsare şi… la razele ei orbitoare George văzu la nici doi metri de el pe pitic, care-l privea speriat. Vru să-i strige să nu se mişte ca trage, dar nu mai avu când. Stârpitura făcu o mişcare fulgerătoare cu mâna şi în clipa următoare camarazii se pomeniră cu un pumn de nisip în obraz, ceea ce-l făcu să închidă ochii. Apăsară ei, nu e vorbă, pe trăgaci, piticul însă apucase să sară în lături şi să dispară după una din lăzi.

George trebui să-şi frece de zor ochii, căci îl usturau grozav din pricina nisipului care aproape îi orbise. Se căzni pe cât putu să-i deschidă şi când izbuti, piticul nu mai era acolo. Deodată uşa fu smucită cu putere şi marinarii, care auziseră împuşcăturile şi credeau pe George şi Petre în primejdie, dădură buzna înăuntru.

Ajutaţi de ei, cei doi camarazi putură urca scăriţa care ducea pe punte, unde îşi spălară bine ochii. Când se întoarseră în cală, nu-l găsiră nicăieri pe pitic. Părea să fi dispărut de pe bric. Pe când rostogoleau nişte lăzi, auziră de pe punte strigatul „Foc!”.

Într-o clipă fură sus. La prora se vedea înălţându-se o tromba groasa de fum pe care vântul o împrăştia. Câţiva marinari, care încercaseră să se apropie ca să stingă focul, se dădură îndărăt, caci fumul ameninţa să-i înăbuşe. Nici n-aveau măcar ceva la îndemână pentru a stinge vâlvătaia. Abia

după ce George, cre nu-şi pierduse cumpătul, le aduse aminte de pompe, se gândiră să se slujească de ele. Dar băgară de seamă repede că maţul era tăiat – probabil într-adins.

Pesemne că piticul, văzând că nu-şi poate duce la îndeplinire planul lui drăcesc, vroia să distrugă vasul. De stins focul nu mai putea fi vorba şi dacă nu sosea la timp submarinul, vor trebui să se folosească de bărcile de salvare.

George puse să fie cercetate îndată. Văzură însă cu groază că la fiecare barcă se scosese o scândură de la fund şi nu puteau fi reparate la iuţeală. Altă scăpare decât submarinul nu mai aveau, deoarece nu era nici un colac de salvare pe bord. Va sosi oare „Dox”-ul la vreme?

Incendiul la proră mistui repede puntea şi limbi mari de foc se înălţau înfricoşătoare spre cer. Ba se mai stârnise şi un vânt puternic, care împrăştia flăcările pe toată puntea. Petre trecuse la cârmă şi trebui toată dibăcia lui de bun cârmaci pentru a întoarce astfel vasul, ca flăcările să nu ajungă la pânze. Ca să le strângă nu mai avea nici un rost, deoarece dacă focul se va întinde pe dedesubt, bricul tot se va scufunda.

Trecu un sfert de ceas de îngrijorare neînchipuită. Deodată ţâşni lumina unui reflector peste apă şi lumină puntea ca ziua; George chiui de bucurie şi arătă cu mana drept înainte, unde apăruse submarinul. Acum erau salvaţi – dar nu mai puteau face mic pentru împiedica scufundarea bricului. „Dox”-ul se apropia cu iuţeală. Când fu lângă bric, marinarii vrură să sară pe puntea lui, dar căpitanul Farrow îi opri şi trimise alţi zece marinari de-ai săi prevăzuţi cu măşti împotriva fumului şi pompe de stins focul.

George înţelese că tatăl său vrea să salveze bricul cu orice preţ. Sau cel puţin parte din încărcătură.

Abia după un ceas se putu vedea efectul. Focul răzbătuse în cabina căpitanului şi nu mai rămăsese nimic din ea, de asemenea nici din celelalte încăperi. Vasul, care era probabil asigurat pe o sumă destul de mare, trebuia dus în cel mai apropiat port, pentru a fi examinat în şantier.

Peste încă un ceas focul fu stins de tot. George istorisi tatălui său întâmplările prin care trecuse şi fu nevoit să mărturisească, oarecum stingherit, că nu izbutise să puna mâna pe pitic.

În vreme ce fiul său fusese în primejdia de moarte, Farrow ţinuse sub supraveghere vaporul cel misterios. El fusese acela care îi tăiase pe sub apă lanţul cârmei. Reparaţia ţinuse patru ceasuri încheiate, totuşi vaporul nu putea fi încă bine cârmit.

Înaintase foarte încet până la o mică insulă de lângă coastă, care avea un golf minunat pentru acostare, încolo părea să fie pustie, deoarece era toată numai din stânci colţuroase şi sfârtecate. Aici coborâri piraţii pe uscat şi pieriră în vălmăşagul de stânci. Căpitanul Farrow bănui că pe Insulă trebuie să fie ascunzătoarea.

Văzând ca nu se mai arata, înţelesese ca în noaptea asta nu vor mai întreprinde nimic şi pornise spre bric care se vedea în depărtare arzând.

— Nu eşti de părere să ne ducem să-i luăm prin surprindere? întrebi cu înfrigurare George pe tatăl său.

— Fireşte, dar cum facem să punem mâna pe pitic? Dacă vouă nu v-a fost cu putinţă, poate s-avem noi mai mult noroc. Să aruncam câteva granate cu gaze în încăperile de jos, apoi, după un ceas să-l căutăm şi trag nădejde că-l vom găsi.

— Minunat, tată! exclamă George cu însufleţire. Mie nu mi-a venit ideea. Nu e vorbă, nici n-aveam astfel de granate la noi.

— Bine, atunci să facem încercarea, Dă ordin la toţi ai noştri să treacă pe submarin, pe urmă tu cu Petre apucaţi-vă de treabă!

Băgaţi însă de seamă să n-o păţiţi!

George nu-şi mai găsea astâmpăr de nerăbdare.. Trimise pe marinari pe bordul „Dox”-ului, după ce strânseră mai întâi pânzele. Căpitanul Farrow vroia să remorcheze bricul şi să-l ducă la insula piraţilor, unde nădăjduia că va da de echipajul lui.

Nu mai rămăsese acum pe bric decât George şi Petre. Se înarmaseră cu trei granate de mana fiecare şi ca măsură prevedere îşi puseră şi măşti împotriva gazelor. Ia vreme ce Petre bombarda prora mistuită de foc, George le sparse pe celelalte trei la pupă, apoi fugiră repede pe submarin, de teamă să nu fie ameţiţi de gaze.

„Dox”-ul se puse în mişcare, târând după sine bricul. Abia după un ceas căpitanul dădu ordin ca submarinul să stopeze şi să se cerceteze bine bricul. Acum piticul nu mal putea fugi.

Dar spre mirarea tuturor, nu fu găsit nicăieri. Avea, pe semne, o ascunzătoare prea bine tăinuită, unde se refugia de câte ori era urmărit.

În cele din urmă îşi dădu seama şi Farrow ca tainiţa trebuie să fie în vreuna din lăzi; puse deci pe toţi oamenii de pe submarin să deschidă fiecare ladă în parte şi s-o închidă apoi îndată la loc.

Nici aşa nu făcură vreo ispravă. George, care mai căutase odată în lada cu „Păsări Împăiate”, nu se mai gândi la ea, dar când văzu că le fusese truda degeaba, se opri iar lângă ladă şi o privi mai cu atenţie. Deodată strigă:

— Aici trebuie să fie.

— Dar bine, dragă, parcă spuneai că ai mai căutat aici, ar fi să ne pierdem vremea degeaba s-o mai deschidem – zise căpitanul.

— N-am căutat până la fund şi abia acum îmi dau seamă că a fost o mare greşeala din partea mea. S-ar putea ca lada să fie plină numai până la jumătate, restul să slujească drept ascunzătoare piticului.

— Tot ce se poate, mai ales ca a fost predata odată cu lada în care era şarpele şi vine tot din Sidney, Aşa dar, s-o deschidem repede caci aş vrea să ajungem cat mai curând la insula piraţilor.

Petre cu încă doi marinari se apucară de treabă. După ce ridicară capacul lăzii, scoaseră cu băgare de seama afară pasările împăiate care umpleau lada până la jumătate.

La fund, într-o despărţitura de scânduri ce se putea deschide pe dinăuntru, zăcea în nesimţire piticul. Petre îl trase afara şi ştia că nu se va deştepta până a doua zi, îl legă zdravăn de mâini şi de picioare.

Închiseră apoi lada la loc şi o ţintuiră în cuie. Pe pitic îl duse chiar Petre pe submarin şi-l încuie în arestul vasului.

V
RĂZBUNARE NEGUSTOREASCA

ACUM NIMIC NU-I MAI ÎMPEDICA să pornească mai departe spre insulă. Căpitanul Farrow şi făurise un plan cum va putea lua mai bine pe piraţi prin surprindere. Vroia să evite o vărsare de sânge, dar nu cunoştea cruţare dacă nemernicii aceia ar încerca vreo împotrivire.

La un ceas după miezul nopţii submarinul ajunse la insulă unde era ancorat şi vaporul. Farrow lăsase bricul în larg, sub supravegherea lui Kard şi înaintase încet „Dox"-ul în golf. Deoarece apa era destul de adâncă, submarinul putu pătrunde în golf fund, fără să fie văzut de sentinela care rămăsese pe vapor.

Când fu alături de vasul piraţilor, „Dox"-ul ieşise la suprafaţă. Cum se deschise capacul turnului, Petre sari sprinten ca o pisica pe puntea vasului şi pana să prindă de veste omul pus de pază, îl apucă pe la spate de beregată şi-l trânti jos. Omul îşi pierdu cunoştinţa şi nu mai putu scoate un ţipăt măcar. Fu legat burduf şi i se puse un calus în gura, ca să nu poată da alarma când se va deştepta. Altcineva nu se mai afla la bord. Vaporul fu cercetat cu amănunţime şi se găsiră hârtii de mare însemnătate. Căpitanul Farrow le duse la bord şi le încuie în biroul sau, pe urma porni însoţit de George, doctorul Bertram, Rindow, Petre şi zece marinari să caute bârlogul bandiţilor. Trebuia să-i ia repede, ca să nu le lase loc de împotrivire. George propuse să-i ameţească şi pe ei cu granate cu gaze, dar Farrow era de părere să nu recurgă la acest mijloc decât numai dacă nu se va putea altfel.

O potecă îngustă şerpuia printre stânci. Nu se auzea nimic şi camarazii crezură că trebuie să fie mult mai departe. Deodată Petre, care mergea ceva mai înainte cu George, se opri şi făcu un semn de prevenire cu mâna. Ajunseseră la lagăr fără să fie văzuţi.

Se aflau acum într-un fel de stănci, dar nu se zărea nici o colibă primprejur, după cum se aşteptau ei; în schimb erau o mulţime de peşteri care porneau din acest cazan. Numai în ele îşi putuseră face bandiţii bârlogul, căci erau la adăpost şi greu de atacat.

De aceea, ca să nu fie văzuţi deocamdată, Farrow dădu ordin oamenilor săi să se retragă puţin, deoarece se aflau în mijlocul cazanului împrejmuit de stânci. Îndată ce i-ar vedea bandiţii ar trage din ascunzătorile lor, fără ca ei să le poată face ceva.

Se traseră îndărăt până în intrarea în cazan. George cu Petre aveau să pornească pe urmă în iscoadă, ca să afle în care peşteri erau bandiţii. Era un adevărat noroc ca nu puseseră oameni de pază; se simţeau pesemne în mare siguranţă şi nu găsiseră cu cale s-o facă.

După mari stăruinţe din partea lui George, căpitanul Farrow se învoi să-l lase pe fiul sau să plece.

Tânărul porni, cu Petre după el, păşind încet şi cu băgare de seamă în lungul peretelui de stâncă. Găsi întâia peşteră goală; nici a doua şi treia nu erau locuite şi George crezu că Petre se înşelase, dar cum ajunseră la cea de a patra auziră dinăuntru glasuri omeneşti. Vorbeau doi inşi şi se desluşea lămurit orice cuvânt.

— O păţirăm – spunea unul – ne-au suflat bricul de sub nas. Lucru' dracului şi cu cârma aia, să se strice tocmai când era să punem mâna pe bric!

— Tare aş vrea să ştiu cine erau oamenii aceia – zise celălalt – numai de nu ne-ar fi văzut bine la faţă ca să ne recunoască mai târziu dacă s-ar abate prin Sidney.

— As putea pune rămăşag ca erau piraţi adevăraţi – spunea el – nu e vorbă, ca îl cunoaşte pe James Holten, dar nu cred. O fi răsfoit registrul de bord şi ştie ca pe căpitan aşa îl cheamă.

— Da eu cred că-l cunoaşte, Wulkon, caci când m-ai arătat pe mine zicând că aş fi James Holten, ne-a luat în râs şi susţinea morţiş ca nu e adevărat.

— Ei şi! Nu o să ne facem noi sânge rău pentru atâta lucru, Pirot. James Holten e în puterea noastră şi nu se poate libera decât plătindu-ne despăgubirea pe care i-am cerut-o. Vroiam mai întâi să-l ruinăm, luându-i marfa, lovitura a dat greş însă, de aceea trebuie acum să plătească din gros. După ce vom avea banii în mână, ne luăm catrafusele şi o ştergem în America de Sud, unde vom începe o viaţă nouă.

— Toate bune, Wulkon, dar nu cred că Holten o să dea un gologan. Puseseşi tu bine lucrurile la cale, dar vezi ca a ieşit altminteri decât nădăjduiai. Ideea cu piticul care să vâre spaima în marinari, pe urmă aceea cu şarpele, erau minunate. Echipajul a căzut în cursă şi, de frica, a părăsit bricul. Ai venit apoi tu cu vaporul şi l-ai poftit prieteneşte pe concurentul tău pe bord. Avea omul încredere în tine, tu însă l-ai închis frumuşel cu toţi ai lui în arestul vaporului. Acu' îi ceri să-ţi plătească o sumă mare de răscumpărare pentru ca…

— Nu de răscumpărare, Pirot, eu nu sunt pirat. Cer numai o despăgubire…

— Fiindcă nu i-ai putut jefui vasul, draga Wulkon – râse celălalt – dar tot acolo vine. Tare aş vrea să ştiu ce o să facă acum piticul pe bric, că de plecat n-are cum.

— Poate că repetă povestea cu stafia şi cei de pe bord fug de frică.

— Nu, Wulkon, asta n-au s-o facă. Ţi-au dovedit doar ca nu se tem. N-are nici un rost să mai încercăm degeaba. Mai bine să vedem dacă nu e chip de stors ceva parale de la Holten. Tu, ca fostul lui concurent, îl cunoşti mai bine şi ştii cum să procedezi. Dacă nu trimite mâine pe cineva după bani, o sa…

— O să?… întrebă cu interes Wulkon.

— … ne facem adevăraţi piraţi ca să adunăm cât ne trebuie pentru a pleca în America de Sud.

— Şi Holten?…

— Nu te-nţeleg, Wulkon! Îl trimitem împreună cu oamenii lui pe lumea cealaltă. Banii ori viaţa! Să i-o spui mâine pe şleau!

Wulkon părea să chibzuiască. Abia într-un târziu zise iar:

— Drept să-ţi spun îmi pare rău de el şi n-aş vrea să moară. S-a purtat totdeauna frumos cu mine şi nu e vina lui că-i mergeau treburile mai bine ca mie. Să-i storc ceva parale, da, însă să-i luăm viaţa, asta nu.

— Eşti un laş, Wulkon şi nu o să faci mare scofală pe lume. Ţi-am spus că dacă nu plăteşte, n-aveam încotro, îl sugrum, chiar eu cu mâinile mele. Dar unde ai închis prizonierii?

— În a treia peşteră de aici. Sunt legaţi fedeleş şi singuri nu se pot dezlega. Am mai pus şi un bolovan mare la gura peşterii.

— Da om de paza ai pus, întreba Pirot.

— N-am crezut ca e nevoie, fiindcă nu calca picior de om pe insula asta. Cum s-o lumina de ziua, o să vorbesc cu Holten şi o să-i spun ce soarta îl aşteaptă. Poate se învoieşte cu propunerea mea.

— Atunci ne-am înţeles, Acum să dormim niţel.

Îşi spuseră noapte bună, apoi se făcu tăcere. George auzise fiecare cuvânt şi vroia să se ducă îndată la prizonieri ca să-i elibereze. Toate stăruinţele lui Petre de a-l opri fură zadarnice. Trebuia să treacă prin faţa peşterii de unde se auzise interesanta convorbire. Ar fi putut fi văzut lesne şi atunci totul era pierdut.

Tânărul mai aşteptă un sfert de ceas pană socoti că au adormit cei doi, pe urmă se furişă cu băgare de semnă pe dinaintea peşterii lor.

În cea de a doua dormea pesemne echipajul vaporului, căci se auzeau oameni sforăind.

La cea de a treia era un bolovan mare la intrare. După câteva opinteli Petre şi George îl dădură la o parte şi intrară în peştera.

La lumina lămpii de buzunar George văzu unsprezece inşi ferecaţi, printre care era şi căpitanul. George se apropiă de el, îl întrebă în şoaptă dacă e căpitanul Holten şi-i spuse că a venit să-l scape, dar să nu facă gălăgie şi să stea liniştiţi. Pe când Petre păzea afară, tânărul îi dezlegă pe toţi şi-i duse la tatăl său. Căpitanul Farrow nu găsi cu cale să-i atace acum pe piraţi, deoarece ar fi putut să le scape vreunul sau s-ar fi vărsat prea mult sânge. Înainte de toate trebuia să pună mana pe Pirot, cate ţinea cu orice preţ să-l omoare pe Holten şi pe oamenii săi.

Lăsă deci doi marinari de strajă la trecătoarea în stânci ca să-i supravegheat pe piraţi şi să-i înştiinţeze dimineaţa de ce fac.

El se duse cu cei eliberaţi pe bric şi le dădu vasul în primire. Stătu mult de vorbă cu Holten şi află de la el că Wulkon era armator ca şi dansul şi deoarece afacerile îi mergeau prost, pe când ale lui Holten propăşeau din zi în zi, prinsese o ură grozavă pe concurentul său. Dar Holten fiind om paşnic nu-i putea găsi pricină de gâlceavă.

Cele ce auzise George în peştera erau adevărate. Wulkon vroia ca, înspăimântând pe marinari, să-i facă să părăsească vasul şi să pună el mana pe marfa care se găsea în el. Daca nu reuşea piticul, dădea drumul şarpelui, ceea ce se şi întâmpla. Echipajul fugise îngrozit în noaptea aceea. Piticul, care nu mai găsise anaconda, îl căuta pretutindeni pe bric chir în clipa când apăruse submarinul lui Farrow. Totuşi, vicleşugul lui Wulkon ar fi reuşit daca nu intervenea „Dox”-ul.

Barca în care se îngrămădiră marinarii de pe bric fu întâmpinată în larg de vaporul lui Wulkon – care pândea – şi oamenii luaţi pe bord. Fiindcă lovitura nu izbutise, Wulkon cerea acum o sumă mare de răscumpărare de la Holten.

— Vrei să-l dai pe mâna justiţiei, domnule căpitan? întrebă Farrow pe Holten.

— Nu, domnule Farrow. Dacă vrea să-şi ia îndărăt vaporul, să-mi plătească paguba şi să-mi dea o hârtie la mână la care să-şi mărturisească vina. Cred că pe urmă nu va mai îndrăzni să întreprindă ceva împotriva mea.

— Pe Pirot îl cunoşti?

— Am auzit de dansul. N-are nume bun şi toţi negustorii din Sidney se feresc de el. Simt sigur că nimeni altul n-a pus la cale ticăloşia cu piticul. Pe nemernicul acesta vrea să-l pedepsesc, căci ţinea neapărat să fiu omorât.

— Vom vedea mâine ce e de făcut. Când vor descoperi eliberarea dv., vor căuta să fugă cu vasul lor. Odată pe bord, îi avem în mână şi ar fi o mare prostie din partea lor să încerce vreo împotrivire. Nu ştiu însă ce să facem cu piticul, căci dacă îi predăm autorităţilor, vâră pe Wulkon în belea.

— Eu zic că, după ce-l vom avea în puterea noastră, să stăm cu ei de vorbă. Dacă vor să-mi dea la mână hârtia, îi las în plata Domnului, altminteri sunt nevoit să-i predau justiţiei. Fiul d-tale va trebui să-mi dea în scris mărturia că hotărâseră moartea mea, dacă nu le plăteam o sumă mare de răscumpărare.

Căpitanul Farrow dădu ordin ca piticul, care zăcea ameţit de gaze, să fie transportat pe vapor şi marinarii de pe submarin să se ascundă tot acolo şi să apară când le va spune el.

Submarinul se lăsă iar afund şi în golf nu rămase decât vaporul.

Soarele răsărise de mult când sentinelele lăsate de Farrow pe insulă veniră în fugă să dea de ştire că bandiţii sosesc.

Băgaseră de seamă lipsa prizonierelor şi-i căutaseră pretutindeni. Negăsindu-i Wulkon îşi dădu părerea că nu putuseră fugi decât la coastă şi se temea să nu-i fi furat vaporul.

Căpitanul Farrow dădu ordin ca oamenii să nu se arate şi să stea liniştiţi. Din ascunzătoarea lui putea vedea bine pe potrivnici alergând încoace ca o haită de lupi fugăriţi. Fara să mai stea la gânduri veniră cu toţii pe puntea vaporului şi văzând ca omul de pază lipseşte, Wulkon porunci celorlalţi să-i caute înăuntrul vasului.

Asta aşteptă şi Farrow. Abia dispărură ei şi ieşi din ascunzătoare cu căpitanul Holten, George, Petre şi Rindow îi salută, zâmbind, pe Wulkon şi Pirot, în vreme ce marinarii, se aşezară la scăriţele care duceau în încăperile de jos ale vaporului.

La vederea revolverelor îndreptate spre ei, cei doi ticăloşi nu încercară să se împotrivească. Oamenii lor de asemenea se lăsară dezarmaţi şi fură închişi cu toţii în magazia vasului, Deoarece Farrow n-avea timp de zăbavă, spuse lui Wulkon şi Pirot că vor fi spânzuraţi după cinci minute.

Cei doi nemernici părură îngroziţi şi făceau imputări unui altuia, fiecare aruncând vina pe celălalt. În cele din urma

Farrow, părând că a chibzuit îndelung, zise:

— Bine. O să vă fac o propunere pe care o puteţi primi sau nu – vă priveşte. Aţi vrut să-l jefuiţi pe căpitanul Holten, deci să-l ruinaţi. Drept despăgubire, vaporul va trece în stăpânirea lui. Dumneata, Wulkon, îi vei da un înscris la mână. Mai departe, veţi semna un act prin care recunoaşteţi cele întâmplate şi că aţi vrut să atentaţi la viaţa lui, act de care se va sluji în caz ca aţi încerca o nouă ticăloşie. Al treilea, va obligaţi să părăsiţi nu numai Sidney, ci să dispăreţi cu totul din acest ţinut. Pe oamenii voştri îi va debarca Holten, în cel mai apropiat port şi vor fi lăsaţi liberi. Dacă vă învoiţi cu aceste propuneri, vă iert, altminteri pregătiţi-vă de moarte.

Se vedea bine că lui Wulkon nu-i venea de fel la socoteală, dar n-avu încotro.

— Şi cu piticul ce facem, d-le Farrow? întrebă Holten când fură singuri. Îl luăm cu noi?

— Nu, îl lăsăm aici pe insulă cu cei doi „piraţi”. N-au decât să se răfuiască pe urma între ei. Vom înştiinţa un vas să vie să-i ia. Merinde o să le lăsăm noi.

Vaporul lui Wulkon intră în stăpânirea căpitanului Holten, care urmă întocmai hotărârile luate de Farrow.

Cei doi bărbaţi se despărţiră după o călduroasă strângere de mână, iar submarinul porni mai departe pe calea aventurilor, pe care le vom descrie în numerele viitoare.

Sfârşitul volumului: **STAFIA BRICULUI.**

În numărul următor:

DOCTORUL NOKITA.

In Numărul următor:

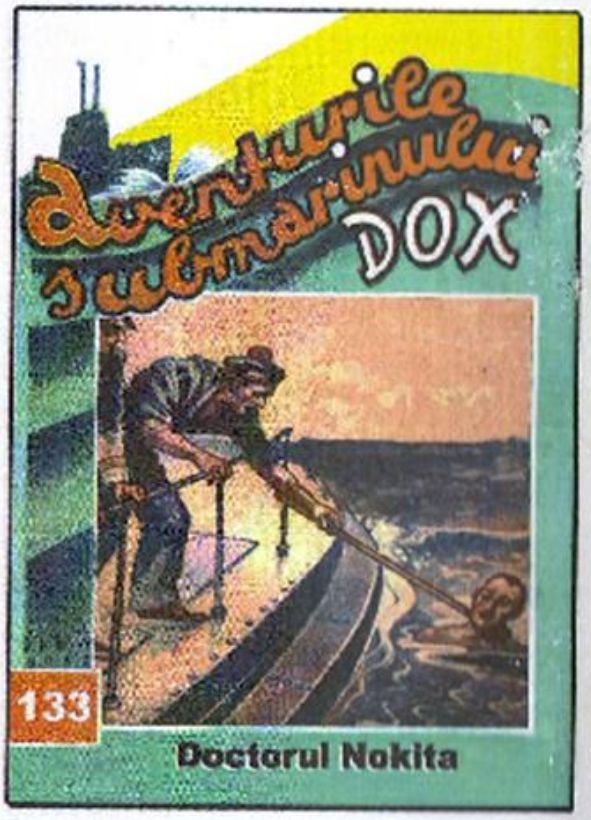

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod 430136, www.marist.ro